

ZALÁN TIBOR

Holdas éj a tenger fölött

egy elveszett XIX. századi festményre

*Mit akar tőlem ez a rongy hold
költők ribanca sápadt bete
ge Telt pofával vigyorog az
égen de könnyezik közben s langy
permete arcomra szítál Mint
álmos gyermekének az anya
avítt históriákat mesél
arról hogy hol s arról hogy hol nem
volt És hogy volt de már nem lehet*

*Tenger fölötti teraszon ül
ve nézem birtokom mint az éj
szakát nézte egykor egy sovány
ember Nyakát nagy fej fedte Gal
lérja nyitva Szívig hatoljon
inge alatt a szél Ujjaim
szórakozottan dobolnak az
asztal lapján Elmerült ritmu
sok után tapogat egy lélek*

*Percekkel sakkozik ilyenkor
az ember S a múlt mint egy pohár
nehéz bor fejébe száll annak
aki eljátszik azzal mi le
hetett volna És hogy nincs miért
áldozni királynőt Valaki
visszaemeli fejét a lét
be Bámulom és megrettenek
félek kidől alólam a föld*

*A nyár is úgy telt mint az élet
sehogy Mire értelmét lelte
volna szertefoszlott Maradt u
tána egy marék forró hamu
Mintha meztelen lennék az éj
szakában S valaki folyton néz
ne Szégyenlősen takarom el
magam De lehet hogy csak a hold
De lehet még valaki aki*

nincs már Emlékek boronája
csontokat forgat ki a lélek
barázdáiból Nem lehet nyom
nélkül eltüntetni azt ami
egyszer megtörtént már Hiába
És olcsó kapaszkodó a soha többé
meg hogy már örökké lehetet
len Gennyedzik mint a friss varak
a múltra borított vékony hár

tya Whiskym fogytán borom elfo
gyott Jövömmel farkasszemet né
zek Üresség mered vissza rám
A rongy hold s a könnyű fellegek
barokkosra lágyított két
ségbeesés Vagy csak előre
felejtés Ami megírva van
mondja az írás önmagáról
elkövetkezik Vagy elmarad

Sorsom térképe kiterítve
előttem Gubancos sehová
szakadékok fölött átnyúló
meleg szavak Meddő érinté
sek Nem váltottam meg a vilá
got Sem a világban magam Sem
a világ cseregesztusként en
gem Elvagyunk egymás mellett El
vagyunk egymás nélkül A világ

s én Nagyképűség énnek hívnom ma
gam Voltam aki lehetnék Ke
vés a tudatomban megrakó
dott szeretet Kapni nem tudok
Adnom nincs már semmit se kinek
Bámul a rongy hold vallatópap
reverendájában felejtett os
tya Már nincs mit mondanom Ke
vés vagyok a feloldozáshoz

Hallgatnom sincs miről Patt Megáll
a kéz az asztal lapján Az el
merült zenék mélyen lent marad
nak akár az elfelejtett bang
szerek Fogamhoz koccan a whis

*kys pohár Félelmemre ria
dok Pedig azt bittem elszámol
tam mindenkivel Valaki a
fal mögött most mégis felzokog*

SCHEIN GÁBOR

Új század

Oszip Mandelstam emlékére

*Élünk, és lábunk alatt süpped
az ország. Csalóka pázsit inog.
Két század gerince megint iszappal,
vérrel tapad? Hínárok, tóvirágok mélye
kiveti az elnyelt vadat, szemgödre
ránk mered. Új napokba lépni,
az új század erre vágyott. S már borzad,
látván, miféle születés ez.*

*A vad hátgerince
nem kisdéd zsenge porca.
Roskatag, holt, meszes.
De elárulja, hajdan mily erőt vitt
megtört, bütykös íve, és mert
áldozatul az élő semmit se hoz,
helyette élni fog, belőle,
az újjászült, hajlékony bestia.*

*És nincs már, aki őriz, aki vár.
Nincs hang a fuvolában.
Dallamát elfújta a kofa szél.
Odalent emberkínnal reng
a hatalmas gyomor,
és löki fel újra taraját,
az új század arany ütemére
szisszennek a viperák.*